

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: I. D., narozen dne X
státní příslušnost Ukrajina
bytem X

proti
žalovanému: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. července 2020, č. j. MV-83237-10/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 17. srpna 2020 se žalobce domáhal zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalované (dále též „Komise“) ze dne 14. července 2020, č. j. MV-83237-10/SO-2020, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 2. dubna 2020, č. j. OAM-6986-49/PP-2018, MV-61386-26/OAM-2018.
2. Napadeným rozhodnutím Komise jako věcně příslušný správní orgán dle § 170a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) rozhodla dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění, o zamítnutí odvolání žalobce, čímž potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým byla dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, neboť zde existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek

II. Obsah žaloby

3. V prvním žalobním bodu upozorňuje, že v řízení před správními orgány byla jako účastník řízení opomenuta manželka žalobce, které jakožto rodinnému příslušníkovi nebylo přiznáno postavení účastníka řízení, ačkoliv je rozhodnutím správních orgánů zasahováno do rodinného a soukromého života nejen žalobce, ale také jeho manželce. Správní orgány tak nepostupovaly v souladu s § 27 odst. 2 správního řádu, když nepřibraly rodinného příslušníka žalobce za účastníka řízení v řízení o jeho žádosti. Tímto postupem došlo k prokazatelnému jednání v rozporu s ustanovením § 4 odst. 4 a § 2 odst. 1 a 2 správního řádu ve spojení s čl. 2 odst. 3 a čl. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
4. Dalším žalobním bodem vyjadřuje nesouhlas s posouzením narušení veřejného pořádku, které vedlo k zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalobce považuje toto posouzení za nesprávné, jelikož žalobce v době vydání těchto rozhodnutí nepředstavoval a nepředstavuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti. K tomu uvádí, že byl sice v minulosti sedmkrát soudně trestán, nicméně poslední trestné činnosti se dopustil dne 1. června 2015. K aplikaci § 87 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců vak nepostačuje skutečnost, že žalobce v minulosti narušil veřejný pořádek, ale je nutné zkoumat, zda vzhledem k uplynutí času od spáchání trestné činnosti představuje i v současnosti aktuální a důvodné nebezpečí pro veřejný pořádek. Je přesvědčen, že vzhledem k jeho chování za celou dobu od spáchání trestné činnosti, pro kterou byl odsouzen, nepředstavoval ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí ani v současnosti nepředstavuje aktuální a důvodnou hrozbu pro veřejný pořádek, a to z těchto konkrétních důvodů. V případě všech odsouzení došlo k zahlazení odsouzení a osvědčení se ve zkušební době podmíněného odsouzení. Ve smyslu § 106 trestního zákoníku je třeba ze zákona hledět na žalobce, jako by nebyl odsouzen. Posledního trestného činu se dopustil

dne 1. června 2015, tedy před více než pěti lety a od posledního odsouzení se prokazatelně nedopustil žádného protiprávního jednání a nedostal se do rozporu se zákonem.

5. Pravomocným usnesením Okresního soudu v Břeclavi ze dne 8. října 2018, č. j. 1 T 27/2013-91, soud vyslovil, že žalobce odsouzený trestním příkazem ze dne 30. prosince 2013, pozměněným usnesením téhož soudu ze dne 29. března 2016 k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců s odkladem na zkušební dobu trvání čtyř let, se osvědčil. Pravomocným usnesením Okresního soudu Brno-venkov ze dne 10. června 2020, č. j. 3 Nt 3507/2020-13, soud zahladil odsouzení k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 9 měsíců uloženému trestním příkazem Okresního soudu v Břeclavi ze dne 20. listopadu 2013, č. j. 21 T 228/2013-89 ve spojení s usnesením téhož soudu ze dne 5. dubna 2016, č. j. 21 T 228/2013-89 a odsouzení k trestu propadnutí věci uloženému trestním příkazem Okresního soudu v Břeclavi ze dne 25. srpna 2015, sp. zn. 1 T 102/2015. Z odůvodnění tohoto usnesení vyplývá, že soud dospěl k závěru, že žalobce po vykonání trestu odnětí svobody a propadnutí věci vedl řádný život, kdy ve lhůtě nutné pro zahlázení nebylo z místa bydliště žádných negativních připomínek a žalobce se nedopustil žádné další trestné činnosti. I z těchto důvodů by správní orgány, jako orgány rozhodující o žádosti o povolení k přechodnému pobytu, měly názor trestního soudu respektovat, pokud nezjistí v období od vydání těchto rozhodnutí závady v jeho chování, které by mohly odvodňovat jiný závěr.
6. Žalobce uvádí, že v České republice žije 26 let, je ženatý s paní D. D., přičemž se jedná o vztah trvající 24 let. Z tohoto vztahu se narodil syn J. M. Od roku 2015 žalobce spolu s manželkou pečují a vychovávají nezletilého R. Š., který byl manželce žalobce svěřen do péče. Pokud žalobce v průběhu posledních 5 let žije řádným životem, je třeba mít za to, že důvodnost nebezpečí pro veřejný pořádek není aktuální. Pokud má správní orgán za to, že z důvodu trestné činnosti žalobce stále představuje vážnou a aktuální hrozbu pro veřejný pořádek, měl by, v zájmu přezkoumatelnosti rozhodnutí uvést, jak dlouhá doba řádného života žalobce by byla dostatečná, aby jej již nebylo třeba považovat za aktuální hrozbu pro veřejný pořádek. V této otázce poukazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. července 2011, sp. zn. 3 As 4/2010. Z tohoto rozhodnutí a navazující judikatury Evropského soudu pro lidská práva je zřejmé, že je kladen důraz na aktuálnost a skutečnost hrozby pro veřejný pořádek ze strany cizince.
7. Třetím žalobním bodem brojí proti postupu žalované, která se řádně nevypořádala s námitkami žalobce uplatněnými v odvolání a porušila tak § 68 odst. 3 správního řádu. Taktéž upozorňuje, že ze správního spisu není zřejmé, z jakých podkladů správní orgány vycházely, pokud ve svých rozhodnutích hodnotí trestnou činnost žalobce, avšak ve spise nejsou založeny jednotlivá trestní rozhodnutí a nebyla tudíž ani žalobci dána možnost se s těmito podklady před vydáním rozhodnutí vyjádřit. Nakonec správní orgán v odůvodnění rozhodnutí učinil závěry, které jsou v rozporu se skutečným stavem věci a podklady, na základě kterých bylo rozhodováno.
8. Posledním žalobním bodem uvádí, že rozhodnutí je dále nepřezkoumatelné v závěru odůvodnění, kde správní orgán zvažoval zájmy žalobce a zájmy společnosti jako celku. Z rozhodnutí není zřejmé, proč konkrétně v případě žalobce veřejný zájem na nepovolení k přechodnému pobytu převyšuje zájem žalobce a jeho rodiny na nerušeném rodinném životě. Správní orgány řádně neposoudily otázku přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny. Správní orgány

hodnotily, a to pouze částečně, povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, nezabývaly se však veškerými hledisky rodinného života žalobce.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaná v rámci svého vyjádření, které zdejšímu soudu došlo 22. září 2020, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
10. Žalovaná k jednotlivým bodům žaloby uvádí následující. K první námitce především odkazuje k rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. února 2010, č. j. 2 As 77/2009-63, ze kterého vyplývá, že účastenství ve správním řízení není založeno na intenzivním nepřímém dotčení, ale na přímém dotčení posuzovaným hmotněprávním nárokem.
11. K další žalobní námitce uvádí, že správní orgán prvního stupně i žalovaná se ve svých rozhodnutích detailně zabývaly otázkou aktuálnosti nebezpečí narušení veřejného pořádku ze strany žalobce. K námitce zahlazení bylo odkazováno na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. dubna 2019, č. j. 9 Azs 90/2019-32. K námitce poukazující na podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody žalovaná odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. ledna 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59. Skutečnost, že se účastník řízení od propuštění nedopustil žádné další trestné činnosti, má význam pouze pro splnění kritérií podmíněného propuštění. I v případě zahlazení všech odsouzení žalobce je třeba vzít v úvahu, že k opakované trestné činnosti na území České republiky docházelo. Dosavadní délkou pobytu žalobce na území České republiky se Komise zabývala na str. 4 napadeného rozhodnutí a oba správní orgány se zabývaly přiměřeností dopadů zamítavého rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.
12. Uvádí, že předložený spisový materiál obsahuje veškeré podklady, na základě kterých bylo rozhodováno a závěry obou správních orgánů jsou dostatečně doloženy. Pod pořadovým číslem 5 jsou ve spisovém materiálu založena rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti pobytové karty žalobce, obsahující detailní citaci jednotlivých uváděných trestních příkazů, kterými byl v minulosti odsouzen. V této věci bylo rozhodnuto rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 30. června 2020, č. j. 31 A 52/2018-124.

IV. Ústní jednání

13. Ve věci proběhlo dne 14. července 2021 jednání před Krajským soudem v Brně, za účasti žalobce a žalované.
14. Žalobce předně poukázal na to, že již nebyl po dobu několika let trestaný a všechny uložené tresty již vykonal. V současné době žije spořádaným životem s rodinou a dlouhodobě pracuje. Nadto poukázal na skutečnost, že na průběh správního řízení mělo rovněž vliv chybné právní zastoupení, jelikož právní zástupkyně žalobce neumožnila žalobci nahlížení do správního spisu a nenavrhovala ve věci důkazy. Žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na písemné vyjádření k žalobě. Správní orgány považují žalobce za recidivistu, u kterého je patrné, že závažnost trestných činů se stupňuje a že opakované odsuzování nemá na žalobce efekt. Žalobce na území páchal trestnou činnost od roku 1997 až do roku 2015. Žalovaná považuje otázku aktuálnosti

ohrožení veřejného pořádku za naplněnou, neboť od vykonání posledního trestu neuplynula dostatečně dlouhá doba. Pokud jde o otázku přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce, žalovaná má za to, že zájem většinové společnosti na zajištění veřejného pořádku převažuje nad rodinnými zájmy žalobce, který sám svým jednáním způsobil opakovaná odsouzení páčáním trestné činnosti.

15. Soud následně zrekapituloval listiny obsažené v soudním spisu, ze kterých vycházel jako z podkladů. Soud následně provedl jako důkaz svědeckou výpověď manželky žalobce D. D. Svědkyně vypověděla, že žalobce nepředstavuje hrozbu pro veřejný pořádek, řádně dochází do zaměstnání a pečuje o rodinu. O nezletilého R. Š. pečují společně, avšak vzhledem k absenci dokladů nemohl být do předloženého rozhodnutí zapsán také žalobce. Žalobce získal v rámci hodnocení jeho osoby kladné posudky, žádné další trestné činnosti se nedopouští a pečuje o svědkyni, se kterou žije 25 let, a svěřené nezletilé dítě. V současné době má čistý trestní rejstřík.
16. V závěrečném návrhu žalobce setrval na požadavku, aby krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Svého jednání v minulosti lituje a v současné době žije spořádaným životem. Žalovaná navrhl, aby žaloba byla zamítnuta. Dále uvedla, že ačkoliv soucítí se sociální a rodinnou situací žalobce, byl to především sám žalobce, který páchal trestnou činnost na území České republiky. V souzené věci zájem většinové společnosti na zajištění veřejného pořádku a bezpečnosti převažuje nad individuálními zájmy rodinného života žalobce.

V. Posouzení věci

17. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z § 51 odst. 1 s. ř. s.
18. Ze správních spisů poskytnutých zdejšímu soudu žalovaným vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, tyto podstatné skutečnosti.
19. Dne 24. dubna 2018 podal žalobce na pracovišti správního orgánu žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky dle § 87b zákona o pobytu cizinců (č. j. OAM-69861/PP-2018 ve správním spise).
20. Správní orgán prvního stupně zjistil, že žádost žalobce byla podána v době, kdy ten na území pobýval na základě výjezdního příkazu, který mu nebyl vydán po nabytí právní moci rozhodnutí Komise ze dne 21. března 2018, č. j. MV-15709-4/SO-2018, kterým bylo zamítnuto odvolání a rozhodnutí ze dne 23. listopadu 2017, č. j. OAM-122506-13/MC-2017, proto správní orgán jeho žádost usnesením ze dne 28. května 2018 (č. j. OAM-6986-7/PP-2018 ve správním spise) zastavil. Proti tomuto usnesení podal žalobce dne 18. června 2018 odvolání, kterému bylo dne 23. ledna 2019 vyhověno, a to tak, že rozhodnutím (č. j. OAM-6986-5/PP-2018 ve správním spise) bylo uvedené usnesení zrušeno a v řízení o žádosti bude správní orgán pokračovat a žádost znovu projedná.
21. Z cizineckého informačního systému a materiálů cizinecké evidence správní orgán zjistil, že v případě žalobce bylo dne 1. října 1998 zahájeno řízení o přiznání postavení uprchlíka,

které bylo pravomocně zamítnuto ke dni 28. září 1999. Dále žalobce požádal dne 20. listopadu 2006 o vydání povolení k trvalému pobytu dle § 87h odst. 1 zákona o pobytu cizinců (sp. zn. SCPP-01038/BR-IV-CI-2006), přičemž řízení bylo pravomocně zastaveno dne 15. dubna 2017. Dne 19. března 2007 podal žalobce žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu (sp. zn. SCPP-001856/BR-II-CI-2007), přičemž jeho žádosti bylo vyhověno a bylo mu vydáno povolení k přechodnému pobytu s platností od 13. června 2007. Dne 19. srpna 2009 podal žalobce žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, přičemž řízení bylo pravomocně zamítnuto ke dni 9. června 2010 (sp. zn. OAM-06686/TP-2009). Dne 18. listopadu 2015 podal žádost o prodloužení pobytové karty rodinného příslušníka občana EU, přičemž řízení bylo pravomocně zastaveno ke dni 10. března 2016 (sp. zn. OAM-241728/MC-2015). Dne 31. května 2017 podal žádost o prodloužení pobytové karty rodinného příslušníka občana EU, přičemž žádost byla dne 23. listopadu 2017 zamítnuta, neboť bylo shledáno, že žalobce narušuje závažným způsobem veřejný pořádek a žalobci byla stanovena 30denní lhůta k opuštění území České republiky (sp. zn. OAM-122506/MC-2017). Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil odvoláním a věc byla postoupena Komisi, která odvolání dne 21. března 2018 zamítla a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila (č. j. MV-15709-4/SO-2018). Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil správní žalobou, přičemž Krajský soud v Brně dne 30. června 2020 žalobu zamítl. Proti rozhodnutí soudu podal žalobce kasační stížnost, o které bylo rozhodnuto dne 26. listopadu 2020, přičemž Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobce zamítl.

22. Správní orgán prvního stupně dne 2. dubna 2020 žádost žalobce zamítl, jelikož dospěl k závěru, že žalobce představuje nebezpečí ohrožení veřejného pořádku, a to s ohledem na předchozí závažnou trestnou činnost. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 21. dubna 2020 blanketní odvolání (č. j. OAM-6986/PP-2018 ve správním spise), které bylo na základě výzvy k odstranění vad odvolání ze dne 23. dubna 2020 (č. j. OAM-6986-52/PP2018 ve správním spise) doplněno dne 2. května 2020 (č. j. OAM-6986/PP-2018 ve správním spise). Komise odvoláním napadené rozhodnutí přezkoumala a rozhodla tak, jak je uvedeno v bodě 2. tohoto rozhodnutí.
23. O jednotlivých námitkách soud uvážil následovně.

K opomenutým účastníkům správního řízení

24. Prvním žalobním bodem žalobce upozornil, že v řízení před správními orgány byla jako účastník řízení opomenuta manželka žalobce, které jakožto rodinnému příslušníkovi nebylo přiznáno postavení účastníka řízení, ačkoliv je rozhodnutím správních orgánů zasahováno do rodinného a soukromého života nejen žalobce, ale také jeho manželce. Správní orgány tak nepostupovaly v souladu s § 27 odst. 2 správního řádu, když nepřibraly rodinného příslušníka žalobce za účastníka řízení v řízení o jeho žádosti.
25. Námitkou, že došlo k porušení práv žalobce v souvislosti s tím, že správní orgány nejednaly s paní D. D., manželkou žalobce, jako s účastníkem, se soud blíže nezabýval. V případě porušení práva na to, aby byl určitý subjekt účastníkem řízení, se jedná primárně o právo opomenutého účastníka a jako takovému má být poskytnuta případná ochrana primárně ve vztahu ke konkrétnímu tvrzenému opomenutému účastníkovi, jehož

případné procesní právo mělo být porušeno. Paní D. D. měla možnost samostatně brojít proti dotčení svých práv žalobou, avšak tato soudu podána nebyla.

26. Obdobnou skutkovou situací jako v právě posuzovaném případě se zabýval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 31. 10. 2019, č. j. 6 Azs 116/2019-22, dle kterého Městský soud v Praze v tehdy přezkoumávaném rozhodnutí konstatoval, že „je na případně opomenutém účastníkovi, aby své právo uplatnil žalobou dle s. ř. s. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje a dodává, že v případě žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s. musí žalobce tvrdit zkrácení na svých vlastních subjektivních právech, tj. musí jít o subjektivní práva náležející žalobci, nikoliv třetí osobě (blíže viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 – 42, č. 906/2006 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 26. 11. 2009, č. j. 5 As 95/2008 – 73, a ze dne 27. 12. 2013, č. j. 8 As 40/2013 – 27). Žalobu podle § 65 odst. 2 s. ř. s. může podat nejen ten, kdo byl účastníkem řízení, ale i ten, s kým správní orgán protizákonně jako s účastníkem řízení nejednal. Družka stěžovatele měla přitom možnost aktivně se zapojit do řízení o odvolání, které trvalo 9 měsíců, případně v žalobě podle § 65 odst. 2 s. ř. s. namítat opomenutí její účasti na řízení.“ V konečném důsledku se proto žalobce domáhá ochrany práv třetích osob, ačkoliv je oprávněn pouze k ochraně svých vlastních veřejných subjektivních práv.
27. S ohledem na shora uvedené soud vyhodnotil námitku týkající se opomenutého účastníka jako nedůvodnou.

Skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku

28. Podstatná část žalobních námitek brojí proti tomu, že žalobce nesouhlasí s posouzením narušení veřejného pořádku, které vedlo k zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalobce považuje toto posouzení za nesprávné, jelikož v době vydání těchto rozhodnutí nepředstavoval a nepředstavuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti. Nadto uvádí, že ke spáchání posledního trestného činu došlo v roce 2015, přičemž dne 10. června 2020 byly zahlazeny poslední záznamy v rejstříku trestů.
29. Z žádosti žalobce ze dne 24. dubna 2018 (č. j. OAM-6986/PP-2018 ve správním spise) je zřejmé, že ten podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky dle § 87b zákona o pobytu cizinců. Dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, shledá-li, že zde existuje důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Dle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců ministerstvo v rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí žadateli výjezdní příkaz; žadatel je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.
30. Ve vztahu k pojmu veřejný pořádek odkázal Nejvyšší správní soud na výklad tohoto pojmu v rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. července 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, s tím, že „(p)ři výkladu pojmů veřejný pořádek, resp. závažné narušení veřejného pořádku, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen

takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci.“ Dále Nejvyšší správní soud odkázal na nutnost eurokonformního výkladu zákona o pobytu cizinců s ohledem na transpozici čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES (Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotčeného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisí s generální prevencí, nejsou přípustná.).

31. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. května 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33 vyplývá, že „z dikce § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců i z účelu předmětného ustanovení, jímž je ochrana bezpečnosti a veřejného pořádku, je zřejmé, že předchozí protiprávní jednání žalobce ještě samo o sobě nepostačuje k zamítnutí žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení má výhradně preventivní, nikoliv sankční charakter. Kriminální minulost žadatele ovšem bude velmi často výchozím bodem úvahy o tom, zda u žadatele i do budoucna existuje důvodné nebezpečí, že by mohl opět závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Při posuzování tohoto rizika je kromě závažnosti a povahy spáchaných trestných činů třeba zkoumat i další aspekty předmětného případu, jako je např. předcházející bezúhonnost či naopak opakování trestné činnosti u žadatele, chování žadatele ve vazbě či ve výkonu trestu a po propuštění, případně motiv, který jej ke spáchání trestného činu vedl, jeho postoj k dosavadní trestné činnosti atd. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019 - 40, ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018 - 49).“
32. Z obsahu správního spisu, jakož i z rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 30. června 2020, sp. zn. 31 A 52/2018 a správních rozhodnutí, které rozsudku předcházely (č. j. OAM-122506-13/MC-2017) je zcela zřejmé, že žalobce se na území České republiky věnoval páčání trestné činnosti podstatnou část svého pobytu. „Jestliže na území ČR oprávněně pobýval (dle svého tvrzení) již od roku 1993, resp. 1992, tak k prvnímu jeho odsouzení došlo již v roce 1998 (trest odnětí svobody v délce trvání 12 měsíců). Zhruba rok po výkonu trestu (25. 5. 1999) byl v roce 2000 opětovně odsouzen (zkušební doba do 2003) a jelikož ještě ve zkušební době byl opakovane v roce 2002 odsouzen (trest odnětí svobody v délce trvání 4 měsíců) byl předchozí podmíněný odklad přeměněn na trest odnětí svobody, který vykonal koncem roku 2006, aby necelé dva roky nato byl v roce 2008 opětovně odsouzen. Je třeba říci, že poté již žalobce určitou dobu nepáchal trestnou činnost, nicméně mezi lety 2013 a 2015 byl opětovně třikrát odsouzen (dvakrát v roce 2013 a jednou v roce 2015), přičemž jeden z uložených trestů byl přeměn následně v trest odnětí svobody, jak již soud uvedl výše.“ (srov. rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 30. června 2020, č. j. 31 A 52/2018, bod 16.)
33. Ke shrnutí skutkového stavu lze rovněž odkázat na již citované rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 30. června 2020, kde soud již konstatoval, že „žalobce po téměř celou dobu pobytu na území ČR páchal trestnou činnost. Jakmile došlo k zahlázení prvního odsouzení v listopadu 2011, tak dva roky poté opětovně páchal trestnou činnost, přičemž prvním trestným činem následujícím po zahlázení předcházejících odsouzení je neoprávněné uniknutí do obydlí jiného a jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání přečinu ublížení na zdraví (přes

odpor a bez svolení uživatele bytu do bytu vstoupil a následně dřevěnou tyčí o délce 57 cm celkem dvakrát udeřil další osobu do oblasti krku a pravého ramene). V dalším případě (o 12 dní později) řídil motorové vozidlo pod vlivem drog (metamfetamin) a konečně poslední (v době rozhodování správních orgánů nezahlazený) trestný čin spočíval v tom, že žalobce vyhrožoval jiné osobě usmrcením takovým způsobem, že to mohlo vzbudit důvodnou obavu, a čin spáchal se zbraní (po slovní rozepři kvůli prosakujícímu odpadu namířil na hlavu poškozeného ze vzdálenosti cca 10 cm plynovou pistolí a brozil mu, že jej zastřelí). Chování žalobce tak ani po vykonání předchozích odsouzení (za souběh trestného činu vydírání a maření výkonu úředního rozhodnutí, souběh trestného činu omezování osobní svobody a přechovávání, opětovně trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí, trestný čin řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění) nevykazovalo známky nápravy. Naopak zjevně jeho trestná činnost byla úmyslná a směřovala proti zdraví a svobodě jiného, k obecnému ohrožení jiných, resp. k narušení soužití lidí. Žádný z činů žalobce nebyl nedbalostní, žalobce si musel být dobře vědom toho, že opětovně vědomě z vlastního rozhodnutí páchá trestnou činnost, kterou sebe i osoby sobě blízké vystavuje nebezpečí dopadu jeho jednání do jeho pobytových oprávnění.“

34. Avšak s ohledem na datum podání žádosti žalobce, tj. 24. dubna 2018, se správní orgán zabýval především tím, zda v případě žalobce, jeho jednání, které naplnilo skutkovou podstatu několika trestných činů, může představovat i nadále závažné narušení veřejného pořádku (str. 7 prvostupňového rozhodnutí). V této souvislosti správní orgán prvního stupně pracoval především se skutečnostmi, které byly zjištěny již v rozhodnutí ze dne 23. listopadu 2017 (č. j. OAM-122506-13/MC-2017), které byly následně aprobovány již citovaným rozhodnutím Krajského soudu v Brně ze dne 30. června 2020. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že v případě žalobce se nejedná o jediné odsouzení, ale jde v pořadí již o sedmé odsouzení pro trestný čin na území České republiky. Proto, vzhledem ke svému dosavadnímu jednání, zejména opakované trestné činnosti, stále představuje nebezpečí veřejnému pořádku (str. 8 prvostupňového rozhodnutí).
35. Podanou žalobou žalobce apeluje především na to, že v průběhu posledních 5 let žije řádným životem, proto je dle jeho názoru třeba mít za to, že důvodnost nebezpečí pro veřejný pořádek není aktuální. Pokud má správní orgán za to, že z důvodu trestné činnosti žalobce stále představuje vážnou a aktuální hrozbu pro veřejný pořádek, měl by, v zájmu přezkoumatelnosti rozhodnutí uvést, jak dlouhá doba řádného života žalobce by byla dostatečná, aby jej již nebylo třeba považovat za aktuální hrozbu pro veřejný pořádek. Nadto žalobce uvedl, že od 10. června 2020 jsou již zahlazena všechna jeho odsouzení.
36. Obdobnou námitku uplatnil žalobce již v odvolání, přičemž žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že od výkonu posledních trestů uplynula dosud poměrně krátká doba, taktéž ze str. 4 napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná k této skutečnosti, tj. zahlázení všech odsouzení, přihlédla. Tímto žalovaná dostala povinnosti rozhodovat dle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí, což platí i pro rozhodování odvolacího správního orgánu (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. března 2016, č. j. 7 Azs 29/2016 – 22).
37. Nadto, i přes zahlázení všech odsouzení žalobce je třeba vzít v úvahu, že k opakované trestné činnosti na území České republiky ze strany žalobce docházelo. V této souvislosti žalovaná odkázala k rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. dubna 2019, č. j. 9 Azs 90/2019-32, ve kterém je uvedeno, že: „*správní orgány však mohly v rámci posouzení podle § 77 odst. 2 písm. a) přihlédnout i k zahlázeným odsouzením. Zákon blíže nespecifikuje, k*

čemu mohou správní orgány při posouzení narušení veřejného pořádku přiblížit. V rozsudku NSS ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012 - 34, č. 2835/2013 Sb. NSS, soud uvedl: „Ačkoliv bylo odsouzení pro shora uvedený skutek zahlazeno, nebrání to žalovanému v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku. Hypotéza § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců totiž není postavena na tom, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin, resp. že má záznam v trestním rejstříku [na rozdíl od § 75 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 174 zákona o pobytu cizinců], nýbrž na tom že se dopustil určitého jednání. Zahlazení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 70 odst. 1 trestního zákona shodné i § 106 trestního zákoníku).“ V případě stěžovatele je navíc z počtu trestných činů a jejich opakování zřejmé, že jako celek naplňují předpoklad narušení veřejného pořádku.“

38. S tímto vysloveným názorem se zdejší soud ztotožňuje, nadto uvádí, že je zřejmé že správní orgány spatřují skutečnou, aktuální a závažnou hrozbu narušení veřejného pořádku právě v dlouhodobé a opakované trestné činnosti žalobce. Z informací, které měl správní orgán v době svého rozhodování k dispozici je zjevné, že rizika spojená s osobou žalobce a styl jeho života spočívající v páčání trestné činnosti se prolíná minulostí žalobce prakticky po celou dobu jeho pobytu na území České republiky a stále zde neexistuje vysoká míra pravděpodobnosti, že by se toto jednání nemohlo objevit v budoucnu znova.
39. Obdobnou otázkou se zabýval i Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 6. února 2013, pod sp. zn. 1 As 175/2012, ve kterém soud shledal jako „aktuální hrozbu“ i případ, v rámci kterého byl poslední trestný čin spáchán více než třemi lety před zahájením správního řízení. K tomu zdejší soud uvádí, že v případě žalobce došlo k odsouzení za poslední trestný čin 25. srpna 2015, přičemž k vykonání trestu došlo dne 7. dubna 2017. Od posledního odsouzení trestním soudem ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (14. července 2020) tudíž uplynulo necelých 5 let, resp. 3 roky od vykonání posledního trestu, přičemž dobu výkonu uloženého trestu nelze brát v potaz při hodnocení doby, po kterou není páčána trestná činnost. Soud opětovně zdůrazňuje, že v případě žalobce se páčání trestné činnosti prolíná celou dobou jeho pobytu na území České republiky, přičemž není výjimkou, že mezi jednotlivými trestnými činy jsou časové rozestupy v řádu 2 – 6 let. Soud uzavírá, že v případě žalobce nemá žádnou jistotu, že by se další provinění nemohla objevit v budoucnu.
40. V podrobnostech soud dále odkazuje na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, nicméně pro účely posouzení nyní rozhodované věci je klíčový jeho závěr, že „aby správní orgán mohl učinit závěr, že nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, již nehrozí, musela by v době, kdy je žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, existovat velmi vysoká pravděpodobnost, že se nedopustí podobného jednání, za jaké byl odsouzen, a že i v jiných ohledech nebude představovat jeho pobyt na území ČR nebezpečí pro veřejný pořádek. Poté, co žalovaný svoji důvěryhodnost zásadním způsobem zpochybnil spácháním trestného činu významné závažnosti, je spravedlivé po něm vyžadovat významnou míru ujištění, že podobné jednání u něho pro futuro již nehrozí. Tato pravděpodobnost by měla výrazně přesahovat míru trestněprávní naděje na polepšení, jež mohla být důvodem pro žalobcovo podmíněné propuštění. Znamená to tedy, že nemusí stačit absence informací o tom, že by se žalobce choval rizikově; podle okolností po něm může být vyžadováno, aby stěžovatele ujistil, že se chová řádně a že tomu tak bude i nadále, a svá tvrzení přiměřeně osvědčil.“

41. Nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku žalobcem soud, shodně jako žalovaná, spatřuje především v dlouhodobém opakování trestné činnosti, kterou s ohledem na opakované odsouzení k výkonu trestu odnětí svobody nelze nijak bagatelizovat a taktéž v případě žalobce neexistuje vysoká míra pravděpodobnosti, že se nedopustí podobného jednání.
42. Rovněž nelze konstatovat, že zahlazením posledních záznamů v rejstříku trestů se bezvýhradně na žalobce hledí, jako by nikdy nebyl odsouzen. Obdobně, jako v případě rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 30. června 2020, pod sp. zn. 31 A 52/2018, je nutné zdůraznit, že „i v případě usnesení, kterým byl žalobci uložen výkon trestu odnětí svobody v trvání devíti měsíců, ze dne 5. 4. 2016, č. j. 21T 228/2013-89, poukázal trestní soud na skutečnost, že žalobce má v opisu Rejstříku trestů celkem 7 záznamů „pro různorodou trestnou činnost“ a v minulosti se opakovaně nacházel ve výkonu trestu. Ani trestní soud tak nepřistupuje k žalobci, jako by byla jeho trestní minulost smazána, tím méně takový přístup lze očekávat od žalovaného a správního orgánu prvního stupně.“
43. S ohledem na shora uvedené soud vyhodnotil okruh námitek týkající se skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení veřejného pořádku jako nedůvodné.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

44. Dalším žalobním bodem žalobce brojil proti postupu žalované, která se řádně nevypořádala s námitkami žalobce uplatněnými v odvolání a porušila tak § 68 odst. 3 správního řádu. Dále upozorňuje, že ze správního spisu není zřejmé, z jakých podkladů správní orgány vycházely, pokud ve svých rozhodnutích hodnotí trestnou činnost žalobce, avšak ve spise nejsou založeny jednotlivá trestní rozhodnutí a nebyla tudíž ani žalobci dána možnost se s těmito podklady před vydáním rozhodnutí vyjádřit. Nakonec správní orgán v odůvodnění rozhodnutí učinil závěry, které jsou v rozporu se skutečným stavem věci a podklady, na základě kterých bylo rozhodováno.
45. Součástí spisové dokumentace (pořadové číslo 5. ve správním spise) jsou listiny obsahující rozhodnutí Komise ze dne 21. března 2018 (č. j. MV-100130-11/OAM-2017) a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 23. listopadu 2017 (č. j. OAM-122506-13/MP-2017). Tato rozhodnutí, která pocházejí z předchozího správního řízení ve věci pobytu žalobce na území České republiky, obsahují velmi detailní popis trestní minulosti žalobce a jednotlivých rozsudků a trestních příkazů trestních soudů. Kromě těchto listin jsou ve spise založeny také tři dokumenty obsahující opis z evidence rejstříků trestů fyzických osob a výpis z evidence rejstříků trestů fyzických osob ze dne 25. dubna 2018 (č. j. OAM-6986-4/PP-2018), ze dne 25. června 2019 (č. j. OAM-6986-31/PP-2018) a ze dne 30. ledna 2020 (č. j. OAM-6986-42/PP-2018, č. j. OAM-6986-43/PP-2018). Ve věci byla dne 25. června 2019 vyslechnuta paní D. D., manželka žalobce (č. j. OAM-6986-34/PP-2018) a téhož dne byl vyslechnut i žalobce (č. j. OAM-6986-35/PP-2018).
46. Dne 31. ledna 2020 správní orgán vyzval žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí (č. j. OAM-6986-44/PP-2018). K těmto podkladům se žalobce dne 3. března 2020 vyjádřil a požádal o přerušení řízení (č. j. OAM-6986-47/PP-2018). Z obsahu tohoto podání, jakož i podaného odvolání je zřejmé, že žalobce je detailně obeznámen s obsahem jednotlivých trestních příkazů (na něž ve svých podáních taktéž výslovně odkazuje) a proti jejich tvrzené absenci a nemožnosti seznámit se s jejich obsahem ničeho v těchto podáních nenamítal. V této souvislosti je nutné také uvést, že správní řízení, jehož výsledkem je žalobou napadené rozhodnutí bezprostředně navazovalo na předcházející

zamítnutí žádosti o povolení pobytu žalobce na území České republiky (č. j. MV-100130-11/OAM-2017) a s ohledem na shora řečené je zřejmé, že žalobce byl s obsahem jednotlivých listin detailně obeznámen prostřednictvím svého právního zástupce, kterého si pro zastupování v řízení před správními orgány zvolil. Jak vyplývá z ust. § 34 správního řádu, zvolený „[z]ástupce podle § 32 a 33 [správního řádu] v řízení vystupuje jménem zastoupeného. Z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému.“ Nad rámec uvedeného bylo žalobci následně po přerušení jednání umožněno nahlížet do spisu a seznámit se s jeho obsahem.

47. Dále žalobce brojil proti postupu žalované, která se řádně nevypořádala s námitkami žalobce uplatněnými v odvolání a porušila tak § 68 odst. 3 správního řádu.
48. Jak vyplývá z komentářové literatury *„míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho. [...] Obsah a kvalita žaloby tak v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2005, sp. zn. 7 Afs 104/2004). [...] Povinnosti žalobce řádně konkretizovat žalobní body (námitky) odpovídá povinnost soudu zabývat se všemi žalobcem vznesenými námitkami a své závěry v rozhodnutí řádně odůvodnit. Soudy jsou rovněž povinny vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabýval.“* (srov. Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P.: *Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace*. Praha: C. H. Beck, 2016) Vzhledem k takto obecně formulované námitce týkající se nevypořádání odvolacích námitek soud konstatuje následující.
49. Z odvolání žalobce ze dne 2. května 2020 (č. j. OAM-6986/PP-2018) vyplývá, že žalobce uplatnil námitku nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí. Nezákonnost prvostupňového rozhodnutí žalobce spatřoval především v tom, že správní orgán prvního stupně nesprávně hodnotil, zda u žalobce stále dochází k takovému jednání, které představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku. Dalším odvolacím bodem brojil proti nesprávnému a nedostatečnému posouzení otázky přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že těmito námitkami se žalovaná zabývala na str. 4 – 5 napadeného rozhodnutí.
50. S ohledem na obecně formulovanou námitku o učinění závěrů, které jsou v rozporu se skutečným stavem věci a podklady ve správním spise, zdejší soud uzavírá, že z prvostupňového rozhodnutí jakož i napadeného rozhodnutí je zřejmé, že závěry správních orgánů odpovídají zjištěnému skutkovému stavu a důkazům, které jsou obsahem správního spisu a které jsou taktéž uvedeny v bodě 45. tohoto rozhodnutí.
51. S ohledem na shora uvedené soud vyhodnotil okruh námitek týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí jako nedůvodné.

Nepřezkoumatelnost a nezákonnost posouzení zásahu do rodinného života žalobce

52. V případě žalobního bodu, kterým brojil žalobce proti zásahu správních orgánů do jeho soukromého a rodinného života, nemohl soud opomenout, že se v případě správního řízení jednalo o řízení o žádosti.
53. K povinnosti žalobce označit na podporu svých tvrzení v řízení o žádosti důkazy se vyjadřoval opakovaně Nejvyšší správní soud, přičemž pro účely souzené věci lze odkázat např. na rozsudek ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017-36, ve kterém Nejvyšší správní

soud uvedl: „K povinnosti účastníků řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 s. ř.) ve správním řízení zahájeném na žádost se již Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 18. 3. 2015, čj. 6 As 7/2015-26; uvedl, že „[s]e stěžovatelem lze souhlasit v tom, že správní řízení není ovládáno zásadami naprosto shodnými jako řízení civilní. Na druhou stranu i ve správním řízení mají účastníci povinnost označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 zákona správního řádu). Tato povinnost je přitom silnější v řízení o žádosti (jako v tomto případě), kdy mnohdy dost dobře ani nelze požadovat na správním orgánu, aby obstarával za účastníka řízení podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění jeho žádosti.“ (VEDRAL, J. Správní řád: Komentář. 2. vyd. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 524).“ Přímou k předložení potřebných dokladů Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 Azs 12/2015-38, uvedl: „Řízení zahajovaná na návrh, tedy i řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, nejsou ovládána zásadou vyšetřovací a koncentrace řízení je v nich namístě. Je zejména v zájmu žadatele (zde stěžovatele), aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné podklady. Pokud tak stěžovatel neučinil, je současná situace důsledkem pouze jeho nečinnosti.““

54. Nepřiměřenost zásahu do rodinného života žalobce má spočívat především v tom, že na území České republiky žalobce žije již 24 let ve společné domácnosti s paní D. D., se kterou vychoval syna J. M. a od roku 2015 společně s manželkou pečuje o nezletilého R. Š. S ohledem na délku pobytu žalobce, navázání přátelských vztahů, vytvoření pracovního a sociálního zázemí a zejména silných rodinných vazeb považuje žalobce za svůj domov výhradně Českou republiku.
55. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce v průběhu správního řízení nepředložil žádné listiny prokazující výše uvedené přátelské vztahy, sociální zázemí a silné rodinné vazby. Správní orgán prvního stupně umožnil žalobci seznámit se s podklady rozhodnutí, avšak žalobce žádné dokazování ve smyslu možného zásahu do soukromého a rodinného života nenavrl. Správní orgán prvního stupně při posuzování dopadů rozhodnutí vycházel mimo jiné i z předcházejícího správního řízení ve věci žalobce, tj. z rozhodnutí žalované ze dne 21. března 2018, č. j. MV-15709-4/SO-2018. Správní orgán konstatoval, že žalobce svým opakovaným protiprávním jednáním rodinné vazby na území České republiky vědomě ohrožoval. Žalobce taktéž neprokázal žádné významné ekonomické vazby na území. Tyto závěry žalovaná aprobovala, přičemž odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. června 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31. Z listin, které posléze doložil žalobce k žalobě, předložil pouze rozsudek Okresního soudu Brno-venkov ze dne 20. května 2020, č. j. Nc 113/2019-83, kterým byl nezletilý R. Š. svěřen do péče D. D., manželky žalobce.
56. Předložení důkazních prostředků, kterými mohly být prokázány skutečnosti uvedené v bodě 55. tohoto rozhodnutí, byly ve výlučném zájmu žalobce. Byl to žalobce, kdo měl být procesně aktivní a správním orgánům nejen tvrdit, ale také prokázat svoji rodinnou situaci. Z podaného odvolání nevyplývají žádné konkrétní specifické okolnosti, ke kterým by měla žalovaná přihlížet. Pokud proto posoudil odvolání v té míře obecnosti, ve které bylo podáno, soud nedospěl k závěru, že by bylo nutné rušit žalobou napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, nedostatečné zjištění skutkového stavu, procesní vady či snad pro nezákonnost.
57. V této souvislosti lze také odkázat na již citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. června 2020, který se nepřiměřeností zásahu do rodinného a soukromého života žalobce již zabýval. V tomto rozhodnutí zdejší soud konstatoval, že „k navázání

přátelských vztahů, vytvoření pracovního a sociálního zázemí žalobce na území ČR neuvedl žalobce zhola nic bližšího a ani nenavrhl žádné důkazní prostředky. Konečně ke svému zaměstnání na území ČR neuvedl taktéž vůbec nic a zároveň z obsahu správního spisu není vůbec patrné, že by žalobce v posledních letech na území ČR pracoval, když v trestních příkazech z roku 2013 i 2015 je opakovaně označen jako nezaměstnaný a stejně tak sám uvedl, že je nezaměstnaný, i v žádosti o prodloužení přechodného pobytu na území ČR. Soud tudíž neshledal, že by si snad žalobce vytvořil jakékoliv pracovní a sociální zázemí na území ČR, které by měly správní orgány zohlednit při rozhodování o žádosti o prodloužení jeho přechodného pobytu na území ČR. Jiným slovy, v případě žalobce se jedná o recidivistu opakovaně páchajícího nikoliv bagatelní trestnou činnost, který neprokázal, že by na území ČR nejméně v posledních sedmi letech před rozhodnutím soudu, resp. pěti letech před rozhodnutím žalovaného pracoval. Neprokázal odkázanost na výživu v případě svého syna a dle názoru soudu neprokázal ani závislost své manželky na jeho péči v době řízení před správními orgány. Soudu proto není zřejmé, v čem by se měla zásadně zhoršit situace žalobce v důsledku nutnosti opustit Českou republiku, když se do pracovního života žalobce řádně nezapojil, sociální vazby na území ČR (krom rodiny) nijak neprokázal a neprokázal ani odkázanost členů rodiny na jeho osobě. S ohledem na to, že nepracuje, netvrdil a neprokázal ani to, jak by zajišťoval případné potřeby své rodiny s výjimkou případné účasti na sociálním systému ČR.“

58. Soud konstatuje, že ani v právě posuzovaném případě neshledal důvod se od závěrů uvedených v tomto rozhodnutí odchýlit, neboť žalobce ve správním řízení nepředložil žádný nový důkaz, který by byl způsobilý prokázat navázání přátelských vztahů, vytvoření pracovního a sociálního zázemí na území České republiky, ani závislost syna J. M., nezletilého R. Š. či D. D., manželky žalobce. Ani svědecká výpověď manželky žalobce nemůže ovlivnit závěry výše uvedené. D. D. v průběhu soudního jednání uvedla, že s žalobcem žije již 25 let ve společné domácnosti, vychovali spolu syna J. M. a od roku 2015 společně pečují o nezletilého R. Š. K osobě žalobce uvedla, že ten již žije řádným životem, nedopouští se žádné další trestné činnosti a dochází pravidelně do zaměstnání. Soud opakuje, že žalobce neprokázal odkázanost na výživu v případě svého syna a dle názoru soudu neprokázal ani závislost své manželky na jeho péči v době řízení před správními orgány. Soudu proto není zřejmé, v čem by se měla zásadně zhoršit situace žalobce v důsledku nutnosti opustit Českou republiku, když sociální vazby na území ČR (krom rodiny) nijak neprokázal a neprokázal ani odkázanost členů rodiny na jeho osobě.
59. Co se týče tvrzeného chybného postupu advokáta v rámci právního zastoupení před správními orgány, soud konstatuje, že v rámci soudního řízení nelze napravovat vady právního zastoupení. Uzavírá proto, že vznik právního zastoupení, jakož i trvání a případné ukončení právního zastoupení ve správním řízení jsou ovládány autonomií vůle žalobce. Bylo proto na žalobci, aby v takovém případě právní zastoupení ukončil. Jak soud uvedl již výše, k námitce žalobce vznesené při ústním jednání, bylo žalobci po přerušení jednání umožněno nahlížet do spisu, seznámit se s jeho obsahem a v návaznosti na to se následně k jeho obsahu či jednotlivým listinám vyjádřit.
60. S ohledem na shora uvedené soud vyhodnotil okruh námitek týkající se nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti posouzení zásahu do rodinného života žalobce jako nedůvodné.

VI. Shrnutí a náklady řízení

61. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalované, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
62. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalované, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalované náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. července 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu